

Arrest

nr. 202 815 van 23 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE POURCQ
Nachttegaalstraat 47
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 mei 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belg, dit in functie van zijn minderjarig kind.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 16 november 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied., het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.05.2017 werd ingediend door:

Naam: O.

Voornamen: G.K.

Nationaliteit: Ghana

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie,

Deze aanvraag werd ingediend in functie van haar Belgisch minderjarig kind zijnde [O.M.A.].

Als bewijs van verwantschap werd een geboorteakte voorgelegd.

Overwegende het negatieve advies inzake de registratie wettelijke samenwoning tussen betrokkene en mvr. [P.G.] van de heer de Procureur des Koning B. De Bock dd, 31.03.2017 waarin het volgende gesteld wordt:

Negatief advies overeenkomstig art. 1476quater BW

Verwijzend naar uw schrijven van 6 januari 2017 met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning tussen DHR [O.G.K.] geboren te Accra (Ghana) op 8.08.1986, van Ghanese nationaliteit en MEVR. [P.G.], geboren te Accra (Ghana) op 5.07.1991, van Belgische nationaliteit meld ik u de volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die er duidelijk op wijzen dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende, namelijk:

Verblijfsrechtelijk voordeel voor meneer; meneer verblijft naar eigen zeggen in België sinds november 2013. Hij kwam naar eigen zeggen van Ghana naar België. Meneer is echter onbekend in de bestanden van de dienst vreemdelingenzaken. Hij vroeg nooit een visum aan bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging. Tijdens zijn politieverhoor verklaart meneer dat hij met een geldig visum naar Europa kwam: Nederland. Daar werd hij opgepakt wegens fietsdiefstal en opgesloten in een detentiecentrum, Hij vroeg er asiel aan onder een andere naam. Omdat hij niet aan verblijf geraakte (meneer zegt "omdat ze me niet geholpen hebben") verhuisde hij naar België om hier zijn geluk te beproeven. Deze wettelijke samenwoning met mevrouw die reeds beschikt over de Belgische nationaliteit, geeft hem uitzicht op het verwerven van permanent verblijf in België,

Alias: meneer is gekend in Nederland onder een alias; [J.A.].

Vaag relatieverloop: betrokkenen verklaren elkaar te hebben ontmoet op 20 april 2014 in de 'DAMASCUS' kerk, te Antwerpen. Meneer sprak haar aan na de kerkdienst Ze hebben met elkaar gesproken en meneer heeft toen de telefoonnummer van mevrouw gevraagd. Ze werden met elkaar bevriend en ze zagen elkaar zowel tijdens de kerkdienst en daarbuiten Meneer woonde bij een vriend, Charles, Mevrouw woonde toen nog bij haar moeder, niet zo ver van de woonplaats van Charles.

Mevrouw kwam regelmatig bij meneer op bezoek, Volgens meneer zijn verklaring gingen ze in juli 2014 officieel met elkaar uit. Mevrouw verklaart dat ze een relatie hebben sinds juli 2014. Meneer verklaart dat de relatie begon in 2016. Ze onderhielden regelmatig contact Meneer deed een huwelijksaanzoek in 2016. Ze zijn religieus gehuwd op 5 november 2016, te luchtbal. Betrokkenen wonen samen sinds 30 juli 2016.

Bemiddeling: mevrouw verklaart dat partijen elkaar hebben leren kennen in de kerk. Ze vertelt dat haar priester tegen meneer had gezegd dat ze een goede vrouw is. Ze verklaart dat het niet gemakkelijk is wanneer je een kind hebt, dat niet iedereen op je af durft komen. Haar pastoor bracht de leden van hun kerk op de hoogte dat mevrouw vrijgezel was. Na die mededeling en na de kerkdienst is meneer op mevrouw afgekomen.

Tegenstrijdige verklaringen:

** Meneer verklaart zijn oom aanwezig op hun trouwfeest, terwijl mevrouw beweert dat er geen familie van meneer aanwezig was en dat hij hier geen familie heeft.*

** Meneer verklaart dat hij de vader van Jayden (de zoon van mevrouw) nog niet heeft ontmoet Mevrouw vertelt dat meneer hem al wel heeft ontmoet maar dat ze niet spreken met elkaar;*

Tijdens zijn politieverhoor verklaarde meneer dat hij de vader van het kind van mevrouw al had ontmoet: twee keer

* Mevrouw zegt dat de vader van Jayden hem telkens komt ophalen, terwijl meneer verklaart dat mevrouw Jayden telkens afzet bij zijn vader:

* Mevrouw deelt mee dat ze tijdens één van hun eerste afspraken naar meneer zijn thuis gegaan en dat ze toen voor het eerst hebben gezoend met elkaar; maar dat ze geen sprake was van seks. Meneer verklaart echter dat ze toen bij zijn thuis de liefde hebben bedreven,

* Mevrouw meldt dat meneer haar ten huwelijk heeft gevraagd, Hij heeft haar eerst bij zijn thuis gevraagd en nadien is hij met een vriend naar de moeder van mevrouw gegaan om haar hand te vragen, volgens haar verklaring. Meneer meldt hier niet over. Hij vertelt dat hij mevrouw ten huwelijk heeft gevraagd bij zijn thuis en dat er verder niemand aanwezig was.

* Meneer verklaart dat ze sinds 2016 een relatie hebben met elkaar; maar de exacte datum weet hij niet meer Mevrouw beweert dat ze een koppel vormen sinds, juli 2014.

* Mevrouw deelt mee dat haar vader in 2009 overleden is, terwijl meneer verklaart dat mevrouw tegen hem zei dat haar vader in 2011 gestorven is,

* Meneer kan zich niet herinneren hoe vaak ze met elkaar telefoneerden Hij vertelt dat ze nooit berichten stuurden naar elkaar, terwijl mevrouw verklaart, dat ze berichten naar elkaar stuurden via 'Whatsapp'.

* Volgens meneer vroeg hij mevrouw ten huwelijk toen hij thuis in de zetel zat en zei dat hij van haar hield. Volgens mevrouw vroeg meneer haar ten huwelijk op restaurant nadat ze hem had gezegd dat haar moeder kwaad zou zijn als zij twee kinderen zou hebben zonder vader

* Volgens mevrouw heeft zij de familie van meneer reeds gesproken aan de telefoon; meneer zegt hier niets over;

* Betrokkenen leggen tegenstrijdige verklaringen af over hun tijdsverbruik tijdens het weekend voorafgaand aan het verhoor Zo verklaart meneer dat hij voor het kind van mevrouw zorgde terwijl mevrouw zegt dat haar zoontje bij zijn vader verbleef;

Personalia: betrokkenen zijn onwetend over een reeks zaken die partners binnen een duurzame relatie in normale omstandigheden wel weten van elkaar:

* Meneer verklaart dat hij niet weet wat mevrouw haar hobby's zijn Mevrouw vertelt dat ze zingt in de kerk en dat dit tevens haar hobby is. Meneer meldt hier niet over

* Meneer vertelt dat hij niet weet waaraan de vader van mevrouw overleden is.

* Meneer is niet op de hoogte van het relationele verleden van mevrouw. Hij weet niet hoe lang haar vorige relatie duurde en waarom deze werd beëindigd.

* Meneer weet niet of mevrouw alimentatiegeld ontvangt

* Mevrouw weet niet bij wie meneer allemaal verbleef toen hij illegaal in Europa vertoefde.

Sociaal zwakke positie: Mevrouw is nog jong. Niettemin is zij nu reeds alleenstaande moeder. ;Zij heeft het financieel dan ook niet breed. Om die reden bevindt zij zich in een sociaal zwakke positie en vormt zij een gemakkelijk slachtoffer voor malafide huwelijkskandidaten die op zoek zijn naar verblijf.

Leugenachtige verklaringen:

* Meneer verklaart dat hij vanuit Ghana rechtstreeks naar België kwam met het vliegtuig. Hij houdt voor deze reis over een Schengenvisum te hebben beschikt. Dit wordt echter tegengesproken door de dienst Vreemdelingenzaken, Meneer is niet gekend bij dienst Vreemdelingenzaken. Geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek geeft meneer toe dat hij sinds 2012 in Europa verblijft op zoek naar een beter teven. Hij heeft aldaar gewerkt op basis van papieren van iemand anders. Omdat hij geen asiel kreeg in Nederland verhuisde hij dan maar naar België om zijn geluk te beproeven.

* Meneer liegt over het feit dat hij de ex-partner van mevrouw al gezien heeft.

* Bij de burgerlijke stand verklaart meneer nog dat hun relatie pas in 2016 echt is begonnen; tijdens zijn politieverhoor luidt het dan weer dat hun relatie in juni 2014 reeds van start is gegaan;

Geen gezamenlijke interesses: betrokkenen hebben geen gezamenlijke interesses of vrienden buiten de kerk.

Geen bewijzen van een duurzame relatie: er werden enkel foto's bijgebracht van het religieus huwelijk. Van andere gezamenlijke activiteiten wordt geen bewijs gevoegd aan het dossier

* "gemeenschappelijk kind": mevrouw is reeds zwanger van meneer, volgens verklaringen van betrokkenen Een gemeenschappelijk kind belet de kwalificatie "schijnsamenwoning" niet nu steeds meer illegaal in het land verblijvende vreemdelingen hm toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om zodoende hun verblijfsrecht af te dwingen.. Het maken en erkennen van kinderen om louter verblijfsrechtelijke redenen kan niet worden geaccepteerd.

Fraude mag geenszins lonend zijn. Bovendien is het zeer onlogisch dat betrokkenen direct aan kinderen beginnen terwijl de administratieve toestand van meneer nog niet in orde bestaat Het is niet denkbeeldig dat meneer alsnog gerepatrieerd wordt en het kind zodoende verstoken blijft van een vaderfiguur in zijn/haar leven. Betrokkenen dragen ter zake het risico.

Betrokkene heeft ondertussen een kind met zijn partner. Dit belet de kwalificatie "schijnsituatie" niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de

overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Dit is hier het geval daar het kind duidelijk niet het resultaat is van, een duurzame liefdesrelatie (zie advies Procureur des Konings, E. De Bock), de relatie wordt immers aanzien als een schijnsituatie, Het feit dat mm reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt aanzien, wordt gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde,

Bijgevolg kan besloten worden dat betrokkene niet de intentie heeft om een oprechte relatie op te bouwen met zijn Belgisch kind maar het kind verwerkt heeft met het oog op verblijf. Bijgevolg wordt het verblijf geweigerd.

In dergelijke omstandigheden vormt een weigering evenmin een schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven. Daar het de Staat toegelaten blijft schijnsituaties tegen te gaan, wordt in voorkomend geval dit artikel niet geschonden door een weigering van het verblijf

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op, "Schending van art. 40ter §2, 2° Vw., van de formele en materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van art. 8 EVRM, van art. 9.1. Kinderrechtenverdrag en van art.24 en 47 Handvest Grondrechten EU".

Verzoeker betoogt als volgt:

"1.

De basis voor de weigering ligt uitsluitend bij het negatieve advies m.b.t. de registratie van de wettelijke samenwoning, verstrekt door de Procureur des Konings te Antwerpen op 31/03/2017 en het is dit negatief advies dat in extenso wordt geciteerd en vermeld in de bestreden beslissing.

Daarentegen wordt de beslissing van de Burgerlijke Stand Antwerpen dd. 04/04/2017 niet vermeld zodat deze blijkbaar geen invloed heeft gehad bij de totstandkoming van de beslissing. Dergelijk advies - dat eenzijdig tot stand is gekomen en dat betrekking heeft op de wettelijke samenwoning - vormt een onvoldoende rechtsbasis om een beslissing inzake verblijf in België te nemen en schendt de materiële motiveringsplicht.

2.

In ondergeschikte orde, zelfs indien gesteld en aanvaard zou worden dat dit negatief advies gevolgd werd door een negatieve beslissing zodat die samen moeten worden genomen, dan moet opnieuw vastgesteld worden dat geen enkel wetsartikel wordt vermeld op basis waarvan het recht op verblijf werd geweigerd. In de ganse beslissing is enkel in de allereerste zin melding gemaakt van de uitvoering van art. 52§4, lid 5 Vreemdelingenbesluit, doch dit artikel heeft enkel betrekking op de procedure van afgifte van een Bijlage 20 (al dan niet met Bevel).

Ook hier wordt de formele motiveringsplicht geschonden.

3.

In ondergeschikte orde, zelfs indien de bestreden beslissing voldoende materieel en formeel gemotiveerd werd, zowel in rechte als in feite, moet schending van art. 40ter§2, 2° Vw. en van andere wetten/regels vastgesteld worden. *Inderdaad, in dit artikel wordt voorzien dat de vader (of moeder) van een minderjarige Belg recht op verblijf bekomt, mits voorlegging van een geldig identiteitsdocument (in casu het paspoort), de geboorteakte van het kind (waarvan vaststaat dat het de Belgische nationaliteit heeft) en het bewijs van het "vergezellen " of "vervoegen", wat o.m. blijkt uit de controle van samenwoning door de lokale politie. Andere voorwaarden worden niet gesteld.

Verzoeker stelt vast dat verweerder het vaderschap als dusdanig niet in vraag stelt, vermits in het verleden en evenmin in de beslissing werd aangedrongen op het organiseren van een DNA-test, iets

waartoe verzoeker wel degelijk bereid zou zijn geweest. Verweerder wil klaarblijkelijk deze informatie niet. Gesteld dat uit een dergelijke DNA-test zou gebleken zijn dat verzoeker niet de vader is van het kind [O.M.A.], dan zou verweerder mogelijks terecht hebben kunnen besluiten tot een vorm van schijnerkenning.

Echter, verweerder lijkt deze minimale onderzoeksmaatregel niet te wensen...waardoor diens redenering dat het hier gaat om een zelf geschapen "schijnsituatie", mank loopt, minstens totaal niet bewezen wordt.

"Verweerder gebruikt duidelijk niet het woord "schijnerkenning", waarvoor nu - sinds de totstandkoming van de Wet dd. 19/09/2017 (B.S. 04/10/2017) – zowel strafrechtelijke als burgerrechtelijke sancties zijn ingesteld, doch nog niet in uitvoering gebracht.

Art. 330/1, zoals ingevoegd in het B.W. door art. 10 van voormelde Wet, laat nu toe een erkenning van een kind en dus de afstammingsband te weigeren:

"wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van de erkenner kennelijk enkel gericht is op het voor zichzelf, [...] bekomen van verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van een afstammingsband." In deze tekst zijn 2 woorden van groot belang: kennelijk en enkel. Kennelijk betekent manifest, dus zonder gereede twijfel. Enkel betekent dat er geen andere redenen hebben meegespeeld om tot die erkenning over te gaan. *Daarentegen volgt verweerder - zonder ook maar enige kritische analyse – het negatief advies van de Procureur des Konings te Antwerpen, stellend op zeer generaliserende toon dat:

> "steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen..."

> "het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen niet kon worden geaccepteerd"

> (als besluit) "dit is hier het geval, daar het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie"

Aldus gaat de beslissing voorbij aan de realiteit zoals die zich nu voordoet bij verzoeker en zijn partner, met wie er wel degelijk een feitelijk gezin is gevormd:

> Vanaf 07/2016 wonen zij samen onder hetzelfde dak op het adres te Berchem, [...]

> Op 05/11/2016 hebben zij, tijdens een ritueel in de Damascuskerk, zich verbonden, zowel t.o.v. God als t.o.v. de geloofsgemeenschap

> Waarna ook de aanvraag voor werkelijke samenwoning op 16/11/2016 kon ingediend worden

> Het kind [M.A.] werd geboren op 9.4.2017

> Beiden zitten nu in een werksituatie, mevr. [P.] als verzorgster in een instelling en verzoeker bij nv Katoennatie, weze het op interimbasis (op dit moment is er een tijdelijke schorsing, gelet op de negatieve beslissing van DVZ)

Er zou verzoeker kunnen tegengeworpen worden dat hij geen hoger beroep heeft ingediend tegen de negatieve beslissing tot weigering van de registratie tot wettelijke samenwoning dd. 04/04/2017, doch wat heeft meegespeeld is de hoogzwangere toestand van mevr. [P.] (cfr. de geboorte op 09/04/2017, dus 5 dagen later) én het advies om aldus een beroepsprocedure achterwege te laten in de veronderstelling dat de aanvraag gezinshereniging op basis van de geboorte van het (Belgisch) kind kon ingediend worden, wat dan ook gebeurd is.

Er was nochtans zeer veel kritiek te geven op de op 04.04.17 genomen beslissing, die zich ook uitsluitend heeft gesteund op hetzelfde negatieve advies. Deze kritiek laat de redelijke twijfel over de inhoud van die beslissing zien en gaat o.m. over (niet exhaustief) :

> Waarom verzoeker 'gelogen' heeft voor wat betreft de vraag of hij rechtstreeks vanuit Ghana naar België is gekomen of met. Verzoeker heeft inderdaad tijdelijk een precair verblijf gehad in Nederland (cfr. l. de feiten) alwaar hij inderdaad met een alias ([J.A.]) een asielaanvraag had ingediend. Dit feit heeft hij niet onmiddellijk willen toegeven eenmaal in België verkerend, uit schrik voor negatieve gevolgen. Dit is courant.

> De 'bemiddeling' die inderdaad gebeurde via de priester in de Damascuskerk nadat mevr. [P.], zoals steeds op zondag, bepaalde gezangen had ingeleid of voorgedragen

> Of partijen al dan niet berichten naar elkaar hebben gestuurd via Whatsapp.

Op dit punt geeft mevr. [P.] toe dat dit niet het geval was, ze was echter bij de ondervraging door de politie op 08/03/2017 8 maanden zwanger en nogal gestresseerd wat niet verbeterde doordat de agent zelf het ritme van de ondervraging opdreef omdat hij hoofdpijn had, wilde vertrekken en het dus snel moest gaan...

Bovendien, geografisch gezien, woonden partijen eigenlijk vrij dicht bij elkaar. mevr [P.] bij haar moeder in de [...]aan te Deurne en verzoeker in de [...], daar enkele straten vandaan. Het is pas in juli 2016 dat ze samen verhuisd zijn naar Berchem, [...].

> Dat mevr. [P.] zich in een zwakke positie zou bevinden als jonge alleenstaande moeder zonder veel financiën.

Mevr [P.] heeft - zo lang ze bij haar moeder verbleef - haar studies als verzorgster kunnen volgen en afmaken en brengt dan ook hiervan een certificaat/diploma voor. Zij heeft vrij snel werk gevonden, wat

zij aantoonde aan de hand van het arbeidscontract met enkele loonfiches. Trouwens ook verzoeker was op interimbasis aan het werk, tot aan de genomen beslissing.

Zie de stukken onder 5 -7.

5.

Verweerder ziet geen schending van art. 8 EVRM want: "Het enkele feit een kind te verwekken, die op dat grondgebied mag verblijven" verplicht de Belgische Staat er niet toe de erkenner van dit kind ook een recht op verblijf te geven...

Tegen dergelijke motivering kan niemand iets inbrengen op zich. Art. 8 EVRM, dat het gezinsleven beschermt, is niet absoluut. Een weliswaar geproportioneerde inmenging in het privé- en gezinsleven van personen moet dus kunnen.

Dit zijn echter algemene bedenkingen, doch verweerder heeft geen enkele concrete toetsing gedaan aan de toepassing van art. 8 EVRM. Er staat één korte zin: "Betrokkene heeft ondertussen een kind met zijn partner."

Dit strookt niet met de zorgvuldigheidsplicht noch met de materiële motiveringsplicht. Bovendien gaat verweerder zich wel diep mengen in het privéleven van verzoeker en zijn partner als men voorhoudt "Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt gezien ..." Het lijkt er bijna op dat zij eerst toelating hadden moeten vragen aan DVZ vooraleer aan kinderen te beginnen of minstens dat zij pas kinderen mochten verwekken als het verblijf van beiden legaal was geworden...

Evenmin werd de toetsing gedaan aan art.9.1. Kinderrechtenverdrag dat waarborgen biedt dat een kind "niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil ..." tenzij deze scheiding noodzakelijk zou zijn "in het belang van het kind" zoals in het geval van misbruik of verwaarlozing door de ouders of wanneer de ouders gescheiden zouden leven.

Hier is geen sprake van. Verweerder toont niet aan dat het belang van [M.A.] vereist dat verzoeker het land verlaat, wel integendeel. Het kind is nu 8 maanden oud, heeft nog veel zorg nodig en beide ouders, zeker verzoeker die tijdelijk zijn werk opgeschort zag terwijl mevr. [P.] verder aan het werk is, moeten hun ouderlijke taken kunnen vervullen. Het belang van het kind heeft omzeggens altijd prioriteit. Evenmin gebeurde toetsing aan art.24 Handvest Grondrechten (= bindend recht)

Art.24.3. voorziet: "Ieder kind heeft recht regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist"

6.

Trouwens, het is niet omdat verzoeker geen beroep heeft ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen tegen de beslissing van 04/04/2017 dat hij niet in de mogelijkheid moest gesteld worden om van het negatieve advies van de Procureur des Konings kennis te nemen en het te betwisten.

Dit negatieve advies staat weliswaar in extenso vermeld in de bestreden beslissing, maar verzoeker heeft voorafgaandelijk niet de gelegenheid gekregen – dus voor het nemen van de negatieve beslissing - zijn opmerkingen hieromtrent te geven. Nochtans had dit laatste mogelijks de negatieve beslissing kunnen vermijden. Art.41.2 van het Handvest der Grondrechten E.U. is geschonden waar het stelt onder de titel Recht op behoorlijk bestuur, als een fundamenteel beginsel van het Unierecht: " het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen".

Verzoeker werd dus wel gehoord, tot tweemaal toe, omtrent het al dan niet aanwezig zijn van een schijnwettelijke samenwoning (zowel door de B.S. Antwerpen als door de lokale Politie) doch hij werd niet voorafgaandelijk gehoord omtrent de mogelijks negatieve verblijfsbeslissing, gebaseerd op het enkele negatieve advies van de Procureur des Konings.

Een voorafgaandelijk respect van het hoorrecht had de bestreden beslissing kunnen vermijden. Het volstaat niet dat de vreemdeling de mogelijkheid had spontaan zijn argumenten over te maken aan DVZ:

Zie RvS 19 januari 2016, nr.233.512

DVZ moest als bestuur verzoeker doeltreffend in staat gesteld hebben, bijv. via een voorafgaandelijke uitnodiging hiertoe, zijn argumentatie voor te leggen: Zie:RvS 19 februari 2015,nr.230.257Verzoeker moest dus nog tijdens de administratieve procedure de kans gekregen hebben zijn visie te geven over bepaalde feiten, bijv. over de redenen die meespeelden om geen beroep aan te tekenen tegen de beslissing B.S.van 04.04.17, of om bepaalde documenten in zijn voordeel voor te leggen.

Zie: HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt.37"

Samenvattend:

1.

Het is enkel het negatief advies van de Procureur des Konings dd. 31/03/2017 dat vermeld wordt in de beslissing en dat dus aan de basis heeft gelegen van de negatieve beslissing.

Bovendien is dergelijk advies ééenzijdig tot stand gekomen.

2. In de ganse beslissing is geen enkele wetsbepaling te vinden waarop de beslissing wordt gesteund.

3. De schending van art. 40ter§2.2° Vw. volgt uit het feit dat verweerder het vaderschap over het bewuste kind niet in vraag stelde (en trouwens op dat vlak geen DN A-test heeft willen organiseren noch heeft gevraagd). Verweerder maakt geen gebruik van het woord 'schijnerkenning', doch gaat louter en alleen uit van het negatief advies van de PdK om de thesis van de schijnsituatie te kunnen handhaven. Nochtans waren er voldoende feitelijke gegevens om te kunnen vaststellen dat het in casu wel degelijk gaat om een feitelijk gezin dat voldoet aan de normale criteria.

Opmerking: Voor zover verweerder zou geargumenteed hebben dat er niet alleen een negatief advies was maar ook een beslissing van de Burgerlijke Stand — doch over die laatste beslissing wordt dus nergens in de beslissing gesproken — dan had verzoeker aangevoerd dat geen hoger beroep werd ingesteld: de negatieve beslissing dateerde immers van 04/04/2017, de echtgenote is reeds 5 dagen later bevallen van een kind.

De geboorte van dit kind had tot gevolg dat direct een specifieke aanvraag gezinshereniging kon ingediend worden als vader van een Belgisch kind.

4.

Nog steeds voor zover verweerder de beslissing van de Burgerlijke Stand had ingeroepen, quod non, heeft verzoeker uitvoerig de inhoud van die beslissing bekritiseerd (uiteeraard wetend dat de RvV geen rechtstreekse bevoegdheid heeft terzake).

5.

Tevens werd schending ingeroepen van art. 8 EVRM. Er is geen echte concrete toetsing gebeurd van art. 8 EVRM, enkel staat in de beslissing: "betrokkene heeft intussen een kind met zijn partner"

Bovendien werd schending ingeroepen van art. 9.1 Kinderrechtenverdrag en tevens werd art. 24 Handvest Grondrechten ingeroepen.

6.

De hoorplicht, volgend uit art 41.2 Handvest Grondrechten, werd geschonden. Verzoeker heeft tijdens de administratieve procedure niet de kans gekregen zijn visie te geven over een aantal feiten of om bepaalde documenten in zijn voordeel voor te leggen. Hij werd wel gehoord omtrent een al dan niet schijnwettelijke samenwoning, doch niet voorafgaandelijk over de beslissing tot weigering van verblijf in België

11.2 Verweer van verweerder:

In een lange, ononderbroken repliek onder 2.1 betreffende het enig middel, voert verweerder het volgende aan:

- Het is niet kennelijk onredelijk om uit de voorgenomen, volgens de PdK Antwerpen enkel op het verblijfsrecht gerichte, wettelijke samenwoning af te leiden dat het intussen geboren kind duidelijk "niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie"

■ Een geschil over een burgerlijk recht (de vraag of een huwelijk of wettelijke samenwoning al dan niet rechtsgeldig tot stand komt) behoort niet tot de normale bevoegdheid van de Raad

■ Er is slechts een weinig ernstige schending van art. 8 EVRM. Ondergeschikt is er trouwens geen sprake van een echt familieleven.

Bovendien is geen toetsing vereist van art. 8, lid 2 EVRM vermits het hier niet gaat om voortgezet verblijf. Enkel moet nagegaan worden of er een positieve verplichting is om het privé of familiaal leven te garanderen

■ Van art. 9.1 Kinderrechtenverdrag gaat geen directe werking uit. Evenmin is er sprake van schending van art. 24 Handvest Grondrechten vermits het gaat om een schijnrelatie.

11.3 Repliek verzoeker:

Verzoeker kan enkel maar vaststellen dat:

- Verweerder niet antwoordt op de kritiek dat in de aangevochten beslissing nergens, maar dan ook nergens, melding wordt gemaakt van de beslissing van de Burgerlijke Stand te Antwerpen, enkel van het negatieve advies van het O.M.

- Dat verweerder in zijn Nota evenmin de kritiek pareert dat geen enkele wetsbepaling wordt aangehaald, behalve bepalingen die de procedure van afgifte Bijlage 20 regelen

- Dat verweerder wel, in zijn Nota, het onderscheid maakt in de rechtspraak van het EHRM wat betreft de toetsing aan art.8 lid 1 of lid 2 EVRM, naargelang het gaat om eerste verblijf dan wel om voortgezet verblijf, maar niet argumenteert over het verwijt dat in de beslissing nergens het art.8 EVRM, zeker niet CONCREET, geëvalueerd wordt, noch het lid 1 noch het lid 2.

Er staat enkel: "Betrokkene heeft ondertussen een kind met zijn partner"

De inmenging in het privé-leven van verzoeker en partner gaat trouwens zeer ver als men leest in de beslissing: "Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is ... alsof zij a.h.w.de toelating zouden moeten vragen over het tijdstip waarop "aan kinderen begonnen wordt" I

Dat verweerder nergens ingaat op de kritiek dat art. 41.2 Handvest Grondrechten zou geschonden zijn, schending die nochtans uitvoerig werd toegelicht in het verzoekschrift. lees ook: M. Maes en A. Wijnants, Het Handvest Grondrechten ... (deel 2), T-Vreemd. 2016.nr2.. 175 : " Aan het recht om in een

administratieve procedure te worden gehoord, wordt dus enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure zijn standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de relevantie van de feiten en eventueel over de documenten die in aanmerking zijn genomen..." met verwijzing naar: HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 47-51

- Over andere onderdelen van het middel worden dan hoofdzakelijk veralgemenende vaststellingen gedaan, steeds ervan uitgaande dat 100% vaststaat dat verzoeker geen geloofwaardige intentie had om zich bij het kind te voegen of dat het kind niet het resultaat is van een zogenaamde duurzame liefdesrelatie en enkel om verblijfsrechtelijke redenen is verwekt...

- Art. 9.1 Kinderrechtenverdrag geen directe werking zou hebben, kan niet zo maar gesteld worden. Verweerder zelf baseert zich op één arrest van de Raad van State dat dateert van 28 juni 2001. Er is inderdaad heel wat discussie over die rechtstreekse werking, in België, in Nederland en andere landen. In België heeft het Hof van Cassatie de directe werking van art.9 IVRK expliciet erkend: arrest 14 oktober 2003, na in 1999 enkele negatieve arresten te hebben gevelde. De Raad van State was restrictiever, volgens P.Lemmens door de context waarin het IVRK meestal aan bod kwam, nl. het vreemdelingencontentieux (zie: W.Vandenhole (ed.), Kinderrechten in België, Intersentia, 2008, 51) Volgens G.Maes, De afdwingbaarheid van sociale grondrechten, Intersentia, 2003, 73 - 78, kan een bepaling die eerder vaag is geformuleerd, toch nog toepassing vinden in het 'objectieve contentieux' in de mate "dat de aangevochten norm hiermee manifest in strijd is"

Ook in Nederland zijn er rechtbanken, zoals de Haagse rechtbank -dd. 15/03/2007, die oordeelde dat art. 9 IVRK "dusdanig concreet is geformuleerd dat de hierin vervatte norm vatbaar is voor rechtstreekse toepassing door de rechter" (Rb. Haarlem, 15/03/2007).

Zie: PULLES en WORST. Doorwerking van het IVRK: de wetgever geeft het voorbeeld, FJR, jul/gug.2012, p.184 env.

"...Art 9 IVRK verwoordt het voor een kind zo belangrijk geachte recht op contact met zijn ouders. Het is in dat opzicht te beschouwen als een van de kernbepalingen van het verdrag... In de rechtspraak is de rechtstreekse werking wisselend wel en niet aanvaard... In een aantal uitspraken heeft de ABRvS zich op het standpunt gesteld dat het artikel niet rechtstreeks werkt. In recentere uitspraken lijkt de Afdeling daarop terug te komen ..."

Het artikel begint wel met de vaststelling: "Twintig jaar geleden werd de memorie van toelichting bij de goedkeuringswet IVRK gepubliceerd. Daarin is de rechtstreekse werking van een groot aantal bepalingen aanvaard. Het 'belang van het kind' is verder scherp gesteld door het arrest Jeunesse/Nederland van het EHRM in 2014... De kinderrechten zullen in alle geval een prominentere rol toebedeeld krijgen.

- Naast art. 9.1 van dit Verdrag is er ook art. 24 Handvest Grondrechten dat volgens verweerder niet kan toegepast worden, weeral enkel en alleen omdat er sprake is van een schijnrelatie... Geresumeerd komt het verweer hierop neer dat - wegens het 100% vaststaan van deze schijnrelatie, wat niet het geval is - verzoeker eigenlijk op geen enkele wetsbepaling kan steunen om bescherming te vragen..."

3.2. Verzoeker werpt onder meer de schending op van artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Hoewel de bestreden beslissing niet naar artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet verwijst kan samen met verzoeker worden aangenomen dat dit van toepassing is op verzoekers vestigingsaanvraag die hij heeft ingediend op grond van zijn vaderschap van een Belgisch kind.

Deze bepaling luidt immers als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
(...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Artikel 50, § 2, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) bepaalt hierover nog dat een familielid, bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moet overmaken:

"a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

3.3. Verzoeker legde blijkens het administratief dossier, naast een geldig nationaal paspoort, een geboortakte neer als bewijs van zijn verwantschap met een Belgisch kind, O.M.A., dat geboren is op 9 april 2017. Deze akte werd opgesteld op 11 april 2017 door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen en vermeldt dat verzoeker het Belgisch kind heeft erkend voor de geboorte, met name op 6 januari 2017.

3.4. Zoals verzoeker terecht opmerkt, kunnen in artikel 40ter, § 2, 2 ° van de Vreemdelingenwet geen andere voorwaarden worden gelezen dan het neerleggen van een bewijs van identiteit en een bewijs van vaderschap van een Belgisch kind. Verder moet ook nog blijken dat de vreemdeling in kwestie zijn Belgisch kind vervoegt of zich bij hem vestigt.

3.5. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de voormelde voorwaarden vervuld zijn. De bestreden beslissing steunt wel op een negatief advies van het parket van 31 maart 2017. Dit advies werd verstrekt in het kader van artikel 1476 BW. Het betrof meer bepaald een negatief advies gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn Belgische partner, P.G. De verwerende partij vermeldt dit advies in extenso in de bestreden beslissing en besluit vervolgens, *“Betrokkene heeft ondertussen een kind met zijn partner. Dit belet de kwalificatie "schijnsituatie" niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Dit is hier het geval daar het kind duidelijk niet het resultaat is van, een duurzame liefdesrelatie (zie advies Procureur des Konings, E. De Bock), de relatie wordt immers aanzien als een schijnsituatie, Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt aanzien, wordt gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde. Bijgevolg kan besloten worden dat betrokkene niet de intentie heeft om een oprechte relatie op te bouwen met zijn Belgisch kind maar het kind verwerkt heeft met het oog op verblijf. Bijgevolg wordt het verblijf geweigerd.”*

3.6. De Raad kan verzoeker volgen in zijn standpunt dat voormelde afweging, die volledig steunt op het advies van het parket in het kader van een aanvraag tot registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner, geen uitstaans heeft met de voorwaarden die kunnen worden gelezen in artikel 40ter, § 2, 2 ° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt, zoals verzoeker terecht opmerkt, ook geen andere rechtsbasis waarop dergelijke afweging steunt. Zoals verzoeker eveneens terecht opmerkt, kan in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar de bestreden beslissing in de aanhef verwijst, niet meer gelezen worden dan: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

3.7. Samen met verzoeker kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing neerkomt op een toepassing van de wet van 19 september 2017 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, het Gerechtelijk Wetboek, de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het Consulair Wetboek met het oog op de strijd tegen de frauduleuze erkenning en houdende diverse bepalingen inzake het onderzoek naar het vaderschap, moederschap en meemoederschap, alsook inzake het schijnhuwelijk en de schijnwettelijke samenwoning (BS 4 oktober 2017, 90012). Voormelde wet van 19 september 2017 voorziet in de invoering van een artikel 330/1 in het Burgerlijk Wetboek. Deze bepaling voorziet in een expliciete regeling inzake de schijnerkenning van kinderen. De wet van 19 september 2017 is echter nog niet in werking getreden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan zich niet dienstig verschuilen achter een advies van het parket in het kader van een aanvraag tot registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner en hieruit conclusies trekken voor wat betreft de erkenning van het Belgisch kind door verzoeker om de voormelde wet van 19 september 2017 en meer bepaald artikel 301/1 van het Burgerlijk Wetboek alsnog anticipatief toe te passen.

3.8. Het verweer in de nota kan geen afbreuk doen aan het voormelde. De verwerende partij stelt op dit punt in haar nota, *“De verzoekende partij heeft op 19.05.2017 een aanvraag gezinshereniging ingediend haar hoedanigheid van vader van een minderjarige burger van de Europese Unie, en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Aangezien zowel de Procureur des Konings van de stad Antwerpen evenals de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen uitdrukkelijk hebben vastgesteld dat de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen verzoekende partij en mevr. [G.P.] gericht was op het tot stand brengen van een verblijfsrecht, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie. Verweerder laat gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen niet kan worden geaccepteerd. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de relatie tussen verzoekende partij en haar partner, en de eventuele beoordeling van het karakter van deze verhouding, los zou staan van de voorwaarden om een verblijfsrecht in functie van haar kind te bekomen. De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen. Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in diende in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling stipuleert als volgt. (...) Verweerder laat gelden dat zowel door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen als door de Procureur des Konings van de stad Antwerpen in het kader van het onderzoek naar de schijnrelatie werd vastgesteld dat de verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven dat het aangaan van de samenlevingsvormen uitsluitend gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrecht. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat ook het kind het resultaat is van deze schijnrelatie, zodat dient te worden vastgesteld dat de beweerde intentie om het kind te vergezellen of zich bij hem te voegen uitsluitend gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrecht, hetgeen indruist tegen de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 40ter van de Vreemdelingenwet. Het verblijf van meer dan drie maanden werd derhalve geheel terecht geweigerd. In zoverre verzoekende partij aanhaalt dat in de bestreden beslissing geen wetsartikel wordt vermeld, laat verweerder gelden dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is dan ook nagegaan of verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen in casu niet het geval is (zie supra).*

Verweerder laat nog gelden dat in casu niet betwist wordt dat verzoekende partij al dan niet de biologische vader van het kind is. In casu gaat het erom dat steeds meer en meer vreemdelingen een kind maken en het erkennen om op die manier een verblijfsrecht te krijgen. Evenwel is het kind niet het resultaat van een duurzame liefdesrelatie, daar de relatie tussen verzoeker en mevr. [G.P.] een schijnrelatie betreft. Het kind is louter verwekt om verblijfsrechtelijke redenen. Het feit dat verzoeker de biologische vader van het kind zou zijn, doet daaraan geen afbreuk.”

3.9. De verwerende partij acht het niet kennelijk onredelijk om op basis van het negatief advies van het parket in het kader van een aanvraag tot registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner, te oordelen dat het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie en dat het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen niet kan worden geaccepteerd. Verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat haar handelen een wettelijke basis moet hebben en dat zij zich in deze niet kan steunen op een discretionaire bevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft. Waar de verwerende partij verderop in haar nota verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en betoogt dat het ook niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat ook het kind het resultaat is van een schijnrelatie, zodat dient te worden vastgesteld dat de beweerde intentie om het kind te vergezellen of zich bij dit kind te voegen uitsluitend is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrecht, hetgeen indruist tegen de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan ze ook niet gevolgd worden. De Raad ziet niet in waarom als er sprake is van een schijnrelatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner, verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarde om zijn Belgisch kind te vergezellen of zich bij hem te voegen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verwerende partij totaal in gebreke is gebleven dit te onderzoeken en met name na te gaan of er sprake is van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven tussen verzoeker en diens minderjarig Belgisch kind. Het enkele gegeven dat het minderjarig kind zou zijn verwekt in omstandigheden die, gelet op de twijfelachtige aard van de relatie met de moeder, vragen zouden kunnen doen rijzen, zegt niets over de affectieve en financiële band die verzoeker, al dan niet, met zijn minderjarig kind onderhoudt. Verwerende partij is wel van oordeel dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de relatie tussen hem en zijn partner, en de eventuele beoordeling van het karakter van deze verhouding, los zou staan van de voorwaarden om een verblijfsrecht in functie van zijn kind te verwerven, doch verzoekers redenering vindt steun in artikel 40 ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Hierin kan niet worden gelezen dat indien de relatie waaruit het Belgisch kind werd geboren, als een schijnrelatie werd

bestempeld, een vestigingsrecht in functie van dit Belgisch kind niet kan worden verkregen omdat het kind moet worden beschouwd als zijnde louter verwekt om verblijfsrechtelijke redenen.

3.10. Het enig middel is gegrond voor zover de schending opgeworpen werd van artikel 40ter, § 2, 2 ° van de Vreemdelingenwet. Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA